

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟ ΓΥΑΛΙΝΟ ΚΑΡΑΒΙ

(Διήγημα τής Πρωτοχρονιάς)

Ο κόσμος όλος τότε, ήτανε για μένα, τὰ 5-6 δωμάτια του σπιτιού μας, τὸ λουλουδιαστὸ χαλί τῆς χειμωνιάτικης κάμαρας μας, πὸν ἀράδιαζα τούς μολυβένιους στρατιώτες μου, τὰ φω- χικά μας ἐπιπλα, τὸ καφετὶ μπουφέ, πὸν ήταν ὅαν ἐνδεῆς καλό- γερος, τὸ κορμὸ, ἡ ντουλάπα, ἐπιπλα κοινά, ἀπάνω εἰς τὰ ὁποῖα σκαρφάλανα, πολλές φορές με τὴν βοήθεια μιᾶς καρέκλας πατώντας εἰς τὸ πιάνο, καὶ ἔκλεβα γλυκὸ καὶ μαρμελάδες. Πόσες φορές κινδύνευα νὰ πέσω καὶ νὰ τσακισθῶ... Μὰ ὅαν ἔστριβα τὸ κλειδιὸ σιγὰ καὶ φοβηχτά, καὶ ἀνοίγοντο μπροστὰ μου, ὡς ἄλλος πῖθος τῆς Πανδώρας, οἱ θησαυροὶ τοῦ ντουλαπιῶ, με τὰ γλυκὰ καὶ τὰ ροδόλια καὶ τὰ πετιμέζια καὶ τὰ φρούτα μέσα στὰ σιρόπια, ἐνόμιζα πὼς με δέχονται ὁ Παράδεισος.

Καμμιὰ φορὰ ἀγγιζὰ τὸ πιάνο καὶ ζύπανα τούς ἤχους του, πὸν ἔφευγαν οὐ κῶματα ἄρμονικά, σιγὰ καὶ ἄλλα.

Τότε ἀκούγα τὸν πατέρα μου, νὰ μοῦ φωνάζη: — Αἰμίλιε, πὸν εἶσαι ;

Ἐτοαζίζομουν τότε, ἔσπρωχνα τὰ συρτάκια, ἔκλεινα τὸ πιάνο καὶ ἄφωνα νὰ πῶ τὸ βιβλίον με τῆς ζωγραφιῆς.

Τὸν ἀγαποῦσα τὸν πατέρα μου καὶ τὸν ἐφοβόμουν. Ἄφ' ὅτου ἡ παιδαγωγὸς μου, μοῦ τὸν εἶχε δείξει με τὸ δάκτυλον, μιὰ ἡμέρα, νὰ φορῆ τὴν τήβενον τοῦ δικαιοῦ καὶ νὰ ἀνεβαῖν τῆς σκά- λης τοῦ Μητροπολίτικου ναοῦ, με τούς ἄλλους ἐπαλλήλους πὸν πή- γαιναν σὲ μιὰ δοξολογία, ἕνας ἰδιαίτερος φόβος γιὰ ἀπὸν μεγα- λωσε μέσα στὴν ψυχὴ μου. Ἰδίως ὅταν ἔκανα ζημιές, καὶ με ἐκα- λούσε νὰ ἀπολογηθῶ ἐνώπιόν του, δὲν ἦτο πλέον ὁ πατέρας μου, ἦταν ὁ δικαστής, ἦταν ἡ ἐξου- σία !...

Τὴ κακὴ ιδέα πὸν εἶχα γιὰ τούς δικαστὰς ἀπὸ μικρὸς.

Ὁ ἴδιος ὁ πατέρας μου, μοῦ ἔλεγε :

Δὲν ἵπάρχουν πῶς φαρμα- κερὰ καὶ πῶς κακὰ θηρία, σπὴν Κοινωνία, ἀπὸ τούς δικαστὰς !... Πότε θὰ σπικωθῆ ἡ κοινωνία νὰ τούς πατήσῃ τὸ κεφάλι, ὅπως εἰς ὁχρὲς !...

Μιὰ μέρα θυμοῦμαι, ἦταν ἡ παραμονὴ τοῦ Νέου Ἐτους. Ὁρὲς συγκινήσεως, ὠρὲς ἀγωνίας, ὠρὲς πὸν ἐξάπτεται ἡ φαντασία τῶν παιδιῶν καὶ πυρῶσει ἡ περιέργειά των.

— Ἄρα γε τί θὰ μοῦ κάνουν πουναυὰ ; Τὴ θὰ μ' ἐπερίμενε, ζαφνικά, ἀπάνω στὸ κρεββάτι μου, ὅταν θὰ ἐξυπνοῦσα !... Ζήτημα, γιὰ μέ, σποδαῖότατο.

Εἶχα ἀλλάξει τώρα καὶ γούστα !

Πρὸ τίνος καιροῦ ὄνειρευόμουνα καὶ ἐγὼ νὰ γείνω ἓνα παι- δάκι τοῦ ἐκκλῆσιαστικοῦ χοροῦ τῆς Μητροπόλεως. Τὸ ἄσπρο φελόνι, τὸ κόκκινο κοντόρασο καὶ ἡ λευκὴ δαντέλλες σκανδά- λιζαν εἰς προτιμήσεις μου. Μὰ ἀπὸ τότε πὸν ὁ πατέρας μου ἔγεινε συνδρομητῆς τοῦ «Γόρου τοῦ Κόσμου» ἡ παλιῆς ιδέες μου ἀνεγράψαν καὶ ὄνειρευόμουνα πλοῖα, ταξείδια, θάλασσες.

Ποθοῦσα νὰ γείνω ναυτικός, νὰ γυρίζω, νὰ βλέπω νέους τόπους, ν' ἀνακαλύπτω νέα πράγματα...

Ἀλλὰ ἡ πρῶτη τοῦ χρόνου ἀγγιξε... Ἐνόχτωσεν. Ἡ αὐριανὴ θὰ ἀνατείλῃ ! Τὴ ἀγωνία ! Καὶ τὸ δῶρον μου εἶταν ἐκεῖ ! Ἦμουν βέβαιος γιὰ τοῦ- το !...

Ἀπὸ τὸ πρῶτὸ πὸν εἶχαν φέρει ἀπὸ τὰ ἐμπορικὰ ἓνα κοιντὶ, εἶχα κρυφοκοιτάξει καὶ εἶδα τὸν πατέρα μου, νὰ τὸ κλειδώ- νη σὸν ντουλάπι τῆς τραπεζαρίας ! Ἄχ ! νὰ μοροῦσα... Νὰ τὸ ἔβλεπα μόνον καὶ ἔπειτα θὰ ἐκοιμώμουν ἡσυχος.

Μὲ σιωπὴ καὶ πονηρία, φύλαγα γιὰ τὴν κατάλληλη στιγμή. Καὶ δὲν ἄργησε νὰ ῥθῆ. Ἡ ἐπίσκεψις ἐνὸς φίλου, ἀνάγκασε τὸν πατέρα μου, νὰ περάσῃ σὸν ἰδιαιτερο γραφεῖο. Ἡ μητέρα ἦτανε σὸν μαγειρεῖο καὶ ἐγὼ μόνος ἐκεῖ μέσα.

Χωρὶς νὰ χάσω ὅτιε μιὰ στιγμή, χῶ- νομαι σπὴν τραπεζαρία καὶ κατευθύνωμαι σὸν ντουλάπι. Τὸ κοιντὶ ἦταν ἐκεῖ, τολι- γμένο οὐ χαριὰ καὶ δεμένο μ' ἓνα σπάγιο. Ἀ ! τὴ ἀνυπομονησία, ὡς πὸν νὰ ζετουλιζῶ τὸ χαρτί, ἔπειτα κ' ἄλλο χαρτί καὶ τέλος νάτο ! Ἔνα πλοῖο ! Πλοῖο τελειότατο,

κομφὸ με τὰ σχοινιά, με τῆς ἀντένες του, με τὰ κανόνια του, κομωμένο ἀπὸ γυαλί.

Δὲν χορταῖνω νὰ τὸ βλέπω, νὰ τὸ θαυμάζω. Ἄξαφνα ἀκούω βήματα καὶ μιὰ φωνὴ νὰ μοῦφωνάζη.

— Αἰμίλιε, τί κάνεις ;

Χωρὶς ν' ἀπαντήσω, ταραγμένος, τρέμοντας, προσπαθῶ νὰ ξανατυλιξῶ τ' ὄνειρό μου, τὸ θαῦμα αὐτὸ, τὸ πλοῖο μου. Ἡ καρδιά μου χτυπᾷ, τὸ κεφάλι μου ἀνάβει... Δὲν ξέρω πὼς κάνω καὶ πράφ ! τὸ θαυμάσιο πλοῖο μοῦ ξεφεύγει καὶ γίνεται κομμάτια !

Μπήγω τὰ κλάμματα ! Τὴ κλάμματα καὶ τὴ λυγούρα ! Κάτι με κνίγει σὸν λαιμὸ, θθέελλα ὀδόντης, καταγιε ἀπελπίσας ἡ ὁποία με κατεκεραθῶνωσε, με κατεπνόνιζε, ναυαγὸν καὶ ἔμένα, με τὰ ἐρείπια τοῦ ναυαγίου ἐκείνου.

Ἦταν περιττὸ νὰ με ἐπιπλήζονε ! Ἄρκετὰ ἐτιμωρήθηκα. Ὁ πατέρας μου με σπικωσε ἀπαλά, μ' ἔπηρε στὰ χέρια του καὶ με ἐκόθισε στὰ γόνατά του. Ὡ ! ἐκείνα τὰ γόνατα τὰ παρική, πόσες γλυκὲς ὠρὲς ἐπέρασα ἐκεῖ ἀπάνω, ἄλλοτε μαζεμένους, ἄλλοτε λικνιζόμενος ἀπὸ τὸ ναυοριστικὸ γρυθὸ κανενὸς τρα- γουδιῶ, ἄλλοτε καθίζοντας κα- βαλλιστὰ καὶ καλλάζοντας ἀρει- μανίως !... Καὶ ἡ παιδικὴ μου λύπες ἔφευγαν, ἀναραξαζόμενες ἀπὸ τὴν ὀμνὴ τῆς φανταστικῆς ἱπποδρομίας.

Ἀλλὰ τὴ φορὰ αὐτὴ δὲν ἡ μο- ροῦσα νὰ πανχῶσω. Ἐκλαιγα, ἔκλαιγα ἀκατάπαντα, με ὄλες τῆς παρηγοριῆς τοῦ πατέρα μου, ὅτι δὲν ἦταν τίποτα, ὅτι θὰ κολληθῶν πάλιν τὰ τριμάτια καὶ θὰ γείνον πάλιν πλοῖο ὠραῖο καὶ περήγανο.

Τὴ ἐκκληξίς, τὴν ἐπομένην ! Οἱ γονεῖς μου περιέμεναν πότε νὰ ξυπνήσω. Καθὼς ἀνοῖξα τὰ μάτια μου, βλέπω ἐπάνω εἰς τὸ κρεββάτι μου, ἓνα κοιντὶ ἴδιο με τὸ χθεσινὸ. Τὸ φανά, τὸ ἀνοί- γω, καὶ τὸ γυαλένιο πλοῖο, ὡσὸν καὶ ἄθικτο, ἀκόμα ὠραῖότερο πα- ρουσιάζεται ἐμπρὸς μου. Θαῦμα ! Γελῶ, χτυπῶ τὰ χέρια μου, τρελ- λὸς ἀπ' τὴ χαρὰ μου, καὶ σίχνομαι σπὴν ἀγκαλιά πὸν μ' ἀνοῖξὲ ὁ πα- τέρας.

Ὡ ! πατέρα μου ! Θεία πρόνοια τῶν παιδικῶν μου χρόνων ! Ἡ προσηλιε μορφὴ σου, δὲν εἶνε περὶ παρὰ μιὰ ἀλλος ἀνάμνη- σις, οκία μεταξὺ τῶν οκίων τοῦ παρελθόντος... Τόσες τῆρες ἔσωφενθήκαν ἐπὶ τῆς ἰδικῆς σου τῆρας !... Κ' ὁμως ἡ συγκί- νησις μου, ἀκόμα δὲν ἀπέθανε !... Κ' ὀπῶς τὴν βλέπω τώρα, γυμνὴ ἀπὸ τὴν ἡπερφορικὴ μαγεῖα τῆς φαντασίας τοῦ παιδιῶ καὶ περιεσταλμένη σὸν κοινόν, τὸ ἀνθρόπινο, ἡ τρωφετὴ στρογγὴ σου, με συγκινεῖ ἀκόμη περισσότερο...

Γιὰ τοῦτο θέλησα, τώρα πὸν ὁ ἥλιος τῆς ζωῆς μου δύνει, νὰ ἔρθω στὰ παλὰ μου χρόνια με τὴ μνήμη σου καὶ τὴν ἀνάμνησί σου καὶ κάνοντας ὅτι ἔκανα παιδάκι νὰ γονατίσω, ἀκόμα μιὰ φορὰ, με λατρεία μπροστὰ σου... George Auriant

ΛΥΡΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ Του ΕΦΡ. ΧΑΪ'ΙΝΕ

ΑΠΟ ΤΟ «ΙΝΤΕΡΜΕΤΣΟ»

Με τούς μεγάλους μου τούς πόνους, κάνω μικρὰ τραγουδάκια, κινούν τὸ ἤχηρὸ φτέρω- μά τους καὶ πετοῦν πρὸς τὴν καρδιά τῆς πολυαγαπημένης μου. ***

Βρίσκουν τὸ δρόμο καὶ παίζουν καὶ ξα- ναυορίζουν παραπονεμένα παραπονούνται καὶ δὲν θέλουν νὰ ποῦν τί εἶδαν μέσα σπὴν καρδιά τῆς. ***

Ἐκλαψα στὸν ὕπνο μου : ὄνειρευόμουνα ὅτι εἶχες πεθάνει, ἐξῆπνησα καὶ τὰ δάκρυα ἔτρεχαν στὰ μάγουλά μου. ***

Ἐκλαψα στὸν ὕπνο μου : ὄνειρευόμουνα πὼς μ' ἔγκατέλειπες, ἐξῆπνησα καὶ ἔξακολού- θησα νὰ κλαῖω μικρὰ γιὰ πολλὰ ὠρα. ***

Ἐκλαψα στὸν ὕπνο μου : ὄνειρευόμουνα ὅτι ἐξακολουθοῦσες νὰ μ' ἀγαπᾷς, ἐξῆπνησα καὶ τὰ δάκρυά μου σάνποτάμι τρέχουν πάντα. Μετρη. Ροῆτα

